

Kürti László

AHOGY AZ ÉLETISMERET

ahogy a neveletlenek nevelhetetlenné válnak,
ahogy a tiszteletlenek öngyűlölökké.
ahogy semmit sem jelent a kés a vajban,
ahogy az örök éhség tesz végleg száműzötté.

ahogy az iskolák terhéhez nincsen több türelmed,
ahogy az évek adják cserébe a leckét.
ahogy havonta rezsiddel folyton pofán vernek,
ahogy a sárga csekkeket, dűnnyögöd a refrént.

ahogy a tuti helyett mára csak közbeugatsz,
ahogy megvetéssel vágynak rád, akik, ha szerettek.
ahogy a túl sokról kiderül, mindig kevés volt,
és amit erénynek hittél... mások megnevetnek.

ahogy belekezdesz újra, pedig kinyír, biztos lehetsz,
ahogy az életismeret aztán mégiscsak fontosabb.
ahogy túl sokat ittál, de jobb híján te vezetsz,
ahogy végül bekopogsz, de nincs, ki visszafogad.

GYÁSZ

csak krónikussá ne tedd a gyászodat,
lásd tisztán, kávédban a mérget,
zacban, hogy feléled mindazt, ami
éltetne rajtad kívül is másokat.

csak elfelejteni végre a függővé
tevő változásokat. bántalmazó
ragaszkodást, faképnél hagyott
régí álmot. most összeráz az is,

amire odabíztad volna a halálod.
tegyél bármi jót, kegyetlen
maradsz, nyers, gonosz behemót

előtte. maradj ma még a gyászod,
kavard fel, csak akkor köpd ki,
amikor már végleg elutálsz!

